

Life of saints

Martyr Agathonicus of Nicomedia and his companions (4th c.)

He lived in Nicomedia, where he turned many pagans from their idolatry to faith in Christ. For this he and several companions were seized, beaten, bound, and taken to Byzantium. On the way, several of Agathonicus' companions died from their harsh treatment. The survivors, including Agathonicus himself, were taken to Selyvria in Thrace, where they were tortured before the Emperor himself, then beheaded.

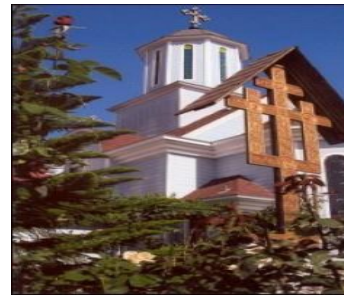
Holy Martyr Eulalia of Barcelona (303)

She was born of Christian parents in Barcelona, and dedicated herself to a life of holiness, taking Christ as her bridegroom. When the persecutor Dacian came to Barcelona, Eulalia secretly left her parents' house by night and came before Dacian, denouncing him in front of many witnesses as a murderer of the innocent, and publicly confessing her faith in Christ. The wicked Dacian had her stripped and beaten, then tied to a tree in the form of a cross, and ordered that her flesh be burned with torches. When her torturer mockingly asked 'Where is your Christ to save you?' she answered 'He is here with me; you cannot see Him because of your impurity.' When the holy Eulalia died at last under torture, the people saw a white dove fly from her mouth. An unseasonable snowstorm then covered her naked body like a white garment.

AUGUST 26

Martyrs Adrian and Natalia and 23 companions of Nicomedia (4th c.)

"Husband and wife, they were both of noble and wealthy families in Nicomedia. Adrian was the governor of the Praetorium and a pagan, and Natalia was a secret Christian. They were both young, and had lived in wedlock for thirteen months in all before their martyrdom. When the wicked Emperor Maximian visited Nicomedia, he ordered that the Christians be seized and put to torture. There were twenty-three Christians hidden in a cave near the city. Someone handed them over to the authorities and they were cruelly flogged with leather whips and staves, and thrown into prison. They were then taken from prison and brought before the Praetor for their names to be noted. Adrian looked at these people, tortured but unbowed, peaceful and meek, and he put them under oath to say what they hoped for from their God, that they should undergo such tortures. They spoke to him of the blessedness of the righteous in the Kingdom of God. Hearing this, and again looking at these people, Adrian suddenly turned to the scribe and said: 'Write my name along with those of these saints; I also am a Christian.' When the Emperor heard of this, he asked him: 'Have you lost your mind?' Adrian replied: 'I haven't lost it, but found it!' Hearing this, Natalia rejoiced greatly, and, when Adrian sat chained with the others in prison, came and ministered to them all. When they flogged her husband and put him to various tortures, she encouraged him to endure to the end. After long torture and imprisonment, the Emperor ordered that they be taken to the prison anvil, for their arms and legs to be broken with hammers. This was done and Adrian, along with the twenty-three others, breathed his last under the vicious tortures. Natalia took their relics to Constantinople and there buried them. After several days, Adrian appeared to her, bathed in light and beauty and calling her to come to God, and she peacefully gave her soul into her Lord's hands."

Biserica Ortodoxa Romana Sf. Maria

Anaheim, California

ROEA-OCA

555 S Walnut Street, Anaheim CA 92802
office # 714-776-1972, cell # 623-693-4639

Parish Priest;

Fr Alin Munteanu, archpriest

Attached:

Fr Cornell Avramescu, protopresbyter (retired)

Buletin Parohial

August 22, 2021

Duminica a 9-a după Rusalii.

Ap. 1 Corinteni 3, 9-17; Ev. Matei 14, 22-34 (Umblarea pe mare)

Glas 8, voscr. 9.

Sf. Mc. Agatonic și cei împreună cu el

Programul liturgic al săptămânii 22-27 August 2021

Vineri (Friday)

7pm Acatist

Sambata (Saturday)

7pm Vecernie Mare si Utrenie (Great Vespers and Matins)

Duminca (Sunday)

8.30am Acatist

9am Sf Liturgie (Divine Liturgy)

Calendarul Saptamanii

23 L + Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu, episcop de Lyon
(Odovania praznicului Adormirii Maicii Domnului)

24 M Sf. Sfinții Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation; Sf. Cosma din Aitola

25 M Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit

+26 J Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa

27 V Sf. Cuv. Pimen cel Mare; Sf. Mc. Fanurie; Sf. Ier. Osie, episcopul Cordobei

28 S Sf. Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia

Pentru ca saptamana care tocmai a trecut , am avut in calendarul bisericesc un sfant relativ nou adaugat si anume **Sf Gheorghe Pelerimul**, m-am gandit ca este potrivit sa il cinstim si noi , adaugand in buletinul de astazi un mic crampei din sinaxar , care vorbeste despre el.

Sfântul Gheorghe s-a născut în anul 1846, în Șugag (astăzi în județul Alba) din părinți binecredincioși, pe vremea când Transilvania făcea parte din Imperiul Habsburgic.

Încă din fragedă vârstă mânca puțin, postind, și iubea singurătatea, având o mare bucurie să se roage în biserica satului, chiar și atunci când nu erau slujbe, mai mult noaptea; iar ziua, când era cu vitele, se retrăgea în locuri tănuite și făcea multe metanii, cugetând la cele dumnezeiești. După ce a deprins cititul, se ruga cu Psaltirea, încât a învățat-o pe de rost.

La vârsta de 24 de ani, s-a însoțit, prin Taina Cununiei, cu o tânără credincioasă pe nume Pelaghia, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu cinci copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești, împlinind cu și mai mare evlavie faptele credinței și căutând mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui. Fiind milostiv și lipsit de lăcomie, în toată vremea miluia pe cei săraci, deși el însuși trăia în sărăcie. Nu se tulbura de muștrările celor apropiați, ci tuturor le spunea cu încredere și pace: „Nu vă tulburați, are grijă Dumnezeu să ne hrănească; datoria noastră este să ne rugăm fără încetare și să facem voia Lui”. Prin astfel de cuvinte se îmbărbăta și pe sine și pe cei din jur. Și, așa, omul lui Dumnezeu era totdeauna în pace, cu fața luminoasă și cu inima senină, blând și neingrijorat, ca unul care viețuia în lume și în trup, dar totodată mai presus de lume și de trup. Rugăciunea neîncetată și bucuria cerească umpleau inima lui, însoțindu-l toată viața.

După ce a trăit paisprezece ani în căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a luat hotărârea să meargă la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine Evanghelia și Psaltirea, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru Dumezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi s-a dus și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. La peștera Sfântului Xenofont s-a întâlnit cu un pustnic care i-a prorocit că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în lipsă, sărăcie și rugăciune neîncetată; numai astfel avea să-și mântuiască sufletul său și să aprindă evlavia în inimile multor oameni.

Mai înainte însă de a începe această viețuire, a rămas vreme de patruzeci de zile în nevointă aspră și post, cu multe ispite de la diavolul, în pustia Egiptului de Sus. După ce a mers în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, s-a întors în satul său, după trei ani de când plecase. Sfântul n-a mai rămas mult în satul său, ci și-a început călătoria, ca în vremurile apostolice, făcându-se pelerin străin și călător în hotarele țării. Mergea din biserică în biserică unde se ruga aproape toată noaptea, umbla fără grabă, desculț și cu capul descoperit, postea și se depărta de toate desfătărilor lumii, cutreierând prin părțile Sibiului, Făgărașului și Brașovului. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim, călăuzind cetele închinătorilor. Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895, dreptcredinciosul Gheorghe a trecut Carpații și s-a așezat la Piatra Neamț, unde a primit o cămăruță în turnul clopotniță al bisericii *Sfântul Ioan domnesc*. Toate mănăstirile dimprejur îi erau nespuse de iubite, dar mai ales Bistrița, unde era icoana Sfintei Ana. Aproape de mănăstirea Sihăstria, moșul Gheorghe și-a săpat pentru nevointă o groapă, în care se ascundea, rugându-se aproape toată ziua; iar când se întorcea în mănăstire, îi spunea plin de mulțumire părintelui Ioanichie, starețul acestei mănăstiri: „Astăzi am fost în cer!”. Ziua morții și-a cunoscut-o de mai înainte, arătând-o prin cuvinte procești: „O să mor când s-or tulbura popoarele și, la moartea mea, va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară.” Aceste cuvinte s-au adevărat când, în anul 1916, de praznicul Adormirii Maicii lui Dumnezeu, trupul Sfântului a fost găsit răposat, tocmai când țara intra în război iar clopotarul bisericii Sfântului Ioan din Piatra Neamț urma să tragă clopotele. La îngroparea lui s-au aduna mulțimi nenumărate, fiecare căutând să ia o ultimă binecuvântare de

la cel adormit și cerându-i rugăciune de mijlocire către Dumnezeu. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, cu același cojoc rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale, având pe față același zâmbet curat ca în toată viața.

Lupta Moșului Gheorghe Lazăr cu ispitele vrăjmașului

„Frate Gheorghe, pentru că ai biruit pe vrăjmașul și nu te-ai lăsat înșelat de cursele lui, iată, ți-a dat Dumnezeu darul rugăciunii celei curate și putere duhovnicească în nevointa ta. Că toată viața vei umbla desculț și fără acoperământ pe capul tău, dar nici frigul, nici căldura, nici boala nu te vor vătăma.”

Într-o zi, vrăjmașul i-a aruncat căciula, ca să-l tulbure de la rugăciune. Atunci el s-a fâgăduit Domnului ca să umble până la moarte cu capul descoperit. În altă zi, i-a aruncat bocancii și nu i-a mai găsit. De atunci, bunul nevoitor a început să umble toată viața desculț. Iar în altă zi, i s-a arătat vrăjmașul în chipul unui om ce ară și i-a zis:

– Moș Gheorghe, vezi brazda aceasta?

– Da, o văd, a răspuns bătrânul.

– Așa că este dreaptă?

– Da, este dreaptă.

– Iată, așa este și credința ta către Dumnezeu! adăugă vrăjmașul, vrând să-l arunce în păcatul mândriei.

Dar Moșul Gheorghe, însemnându-se cu Sfânta Cruce, a izgonit pe diavolul de la el.

Împlinindu-se cele 40 de zile (n.r. – de post și rugăciune în pustia Iordanului), Moșul Gheorghe s-a dus iarăși la sihastrul din pustie (n.r. – de la peștera Sfântului Xenofont). Iar pustnicul, sărutându-l, i-a zis:

– Frate Gheorghe, pentru că ai biruit pe vrăjmașul și nu te-ai lăsat înșelat de cursele lui, iată, ți-a dat Dumnezeu darul rugăciunii celei curate și putere duhovnicească în nevointa ta. Că toată viața vei umbla desculț și fără acoperământ pe capul tău, dar nici frigul, nici căldura, nici boala nu te vor vătăma.

Apoi bătrânul, făcând metanie dascălului său, s-a întors la Ierusalim, s-a închinat la Mormântul Domnului, a primit Preacuratele Taine și a plecat spre Muntele Athos. Aici a zăbovit încă un an și jumătate, închinându-se pe la toate sfintele lăcașuri și cercetând pe cuvioșii călugări din mănăstiri și peșteri. Apoi, luând de la toți binecuvântare, s-a întors iarăși în sânul familiei.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, p. 497)

Evanghelia Duminicii

Matei 14,22-34

În vremea aceea Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țărnul celălalt, până ce va da drumul mulțimilor. Iar El, dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage deosebi. Și făcându-se seară, era singur acolo. Iar corabia era deja în mijlocul mării, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotriva. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă, și de frică au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți. Atunci Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă. El i-a zis: Vino! Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă! Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și i-a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul. Iar cei din corabie I s-au închinat, zicând: Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu. Și, trecând marea, au venit în pământul Ghenizaretului.

Follow us on
facebook